

ФАРАДЕЈЕВ КАВЕЗ

Претпоставимо да све је
уроњено у лепљиви сируп
времена.
Својеврсна кашика у својеврсном меду.
Невољне и не увек ласкаве
промене места атома.
Којима сведок је искључиво
недремано око извора.
Претпоставимо да извор је теже видљив
после Искуства.
У песак времена се закопава
што препустисмо птиче мачкама гладним.
Очекујем путоказа оштру ивицу
Под пипајућим прстима.
Оштре ивице се топе
На собној температури
Течни метал необележеног трајања
Бирамо речи
делујући себи сами доречени
на тренутак
Плешуће смо тачкице кисеоника и воде
у центрифугалном сирупу
што на галаксије личи
Фарадејев кавез речи
штити од изненадних удара
необележеног трајања

ФОТОГРАФИЈЕ ЈЕДНОГ ЖИВОТА

Упијам најјаче сунце
медитеранских улица боје класја
на којима се време укопало
Грлим драга изгубљена бића
чијег мириса хемијску формулу
у сну реконструишем
Разгледнице с путовања
по неисушеним мочварарама љубави
Скитам
Најбезумнијих врхова
узбуђено се плашим
младунац пре полетања
Летим на висини
Ту сам Богу близу
И молитва је природан
облик постојања
Силазим степеницама
Пратећи неког
Ко зове се Живот
Не питајући зашто
Мирно губим у борби
са гравитацијом
Фотографије једног живота
Спокојно и лепо
Значајно и тужно
Да ли неповратно старим
Или се младост
У наставцима препричава
Унуцима маште

РИЕТА

Дете у крилу мати почива
Прича без речи и прича
речима
довољним за вечност
Поглед јој заривен у даљину
Ко коштица у вишњу

Поглед јој баршунасти огртач
око зачетака људске мисли у њему
Несмотрених претњи жеља
И непредвиђених јазова
Њен поглед зна
Патњу која руши зидове храма
Види ожилъке које понеће
На кожи под ребрима
Јер нико неокрзнут
Не прогази овуда
Осмеси нечастивог замајавају
Још млечно око
Њен поглед чује
Нечујне речи
И ветар који дува у ноћи душе
преображава
Гласове (из) колевке
У страшну композицију без диригента
Корен у крила
Дете у дечака
Дечака у младића
Младића у човека
Којем више повратка нема
У Гетсиманску башту
Пре самог почетка
Њен поглед
И камен и свила
На његовим раменима
Не разуме једно:
Ко рођен је на крилу времена
На времену само летети може

А тај поглед тај огртач тај страх
Љубав је безимена
Којој кршим обичај
Изговарајући је
Јер у тишини ниче
И ретки су је рекли
Речима правим
Док ветар прети и завија
У ноћи душе
И земаљских славља